

се оприда и става прежда. Последната се чиросва (съ брашно да се държи и не се разсуква), и вече следъ това са сучи на калмукани, и като се основе — става на снòвань.

За аби и губери вътъкътъ се преде на чакръкъ, а за шеякъ (шаекъ) — на хурка.

Основата сжъто се преде, чиросва, снове и сучи на калмукани.

Начинътъ, по който се тъче съ два нищелника, нарича се фуста (въ уста?), а съ четири нищелника — диметно или идиметно. Глатъ, който въ основата се пъстри съ нури нарича се бабченъ.

Широчината на платата зависи отъ главитъ на снованьта. Една глава има 60 жици.

Платъ, който се тъче съ 4 нищелника и като се пъстри става на очички, нарича се мarmorodenъ. (Чрезъ мъстене и кръстосване на краката).

Отръзаната сновань като се е дотъкала, наричала се ури зало, оръзalo).

Ямурлука за разлика отъ шеяка се преде на чакръкъ съ цеви, а се тъче съ два нищелника; на шеяка вътъка и основата сж еднакво тънки, предени на хурка, тъкани съ 4 нищелника.

Пъсни.

Пъсни отъ Сливенъ, сравнително, малко сж събрани. Тъзи, които сж „събрани“, разпръснати сж по разни сборници, а голъмата част или сж забравени отъ населението, или слабо запомнени отъ него.

Сливенски пъсни се сръщатъ въ Сборника на К. Шапкаревъ (сб. отъ Нар. Ум. I, София, 1891 г. На стр. 75 и 76 сж помъстени такива за твърдостта на българската „вѣра“ (народност). На стр. 333 за слабостта на жената. „За Куманъ Войвода и мома Величка“, стр 332. На стр. 333: въ Сливенъ се пъела любоптната пъсень за момче „Троенче“, което отвляко за своя невѣста една „Сибинска“ девойка, сестра на „Сибинския крал“.

Въ кн. V на сжния сборникъ (стр. 14) пъе се за нѣкой си Стоянъ, който по погрѣшка убиль двамата си шури и за Сливенската мома Ганка Начова. На стр. 142: Стефанъ по клеветитъ на майка си погубва „либето“ си Диляна, а после и себе си. На стр. 144 и 145 за „хубава Янка“ и за „Стоянъ и мечка стрѣвница“.

Сливенски пъсни се сръщатъ още и въ сборника на В. Чолаковъ (Бълг. Нар. сб. I). На стр. 362 е пъсеньта „Азъ-